

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 203/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť K. M., zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Rybár, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Co 34/2013 z 15. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2013 doručená sťažnosť K. M., (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci

namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Co 34/2013 z 15. júla 2013.

Ústavný súd zistil, že predložená sťažnosť súvisí so skôr podanou sťažnosťou sťažovateľky týkajúcou sa námietky porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 CoE 117/2012 z 31. októbra 2012, ktorým v exekučnej veci obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „oprávnená“), proti sťažovateľke ako povinnej o vymoženie 624,91 € s príslušenstvom potvrdil uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 14 Er/589/2008-27 z 20. marca 2012 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení a zároveň zamietol návrh oprávnenej na prerušenie konania. V tejto skoršej sťažnosti sťažovateľka namietala, že k porušeniu jej označených práv došlo tým, že jej krajský súd nepriznal trovy právneho zastúpenia, ktoré si uplatnila prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uvedenú sťažnosť ústavný súd odmietol uznesením č. k. I. ÚS 520/2013-10 zo 7. augusta 2013 z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Proti výroku o zamietnutí návrhu oprávnenej na prerušenie konania podala oprávnená odvolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Co 34/2013 z 15. júla 2013 (t. j. sťažnosťou napadnutým rozhodnutím) rozhodol tak, že odvolacie konanie zastavil, a zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľka je toho názoru, že v predmetnom konaní jej mal najvyšší súd v súlade s ustanovením § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) priznať náhradu trov odvolacieho konania – t. j. *«náklady v podobe právneho úkonu „Vyjadrenie povinného k odvolaniu oprávneného zo dňa 12. 12. 2012“ podaného dňa 26. 03. 2013*

právnym zástupcom sťažovateľky», pretože je preukázateľné, že oprávnená zavinila zastavenie odvolacieho konania. Tým, že tak neurobil, porušil jej základné právo na súdu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Co 34/2013 z 15. júla 2013, prikázal najvyššiemu súdu priznať sťažovateľke náhradu trov odvolacieho konania, a zároveň jej priznal finančné zadost'učinenie v sume 100 € a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 269,58 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Co 34/2013 z 15. júla 2013 odôvodnená nespokojnosťou sťažovateľky s tým, že jej nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v zmysle § 146 ods. 2 OSP.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že *„O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p.*

v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.“.

V súvislosti s predloženou námietkou ústavný súd pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi prislúcha zásadne týmto súdom, a preto tieto rozhodnutia preskúmava iba vo výnimočných prípadoch. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08). Zásady rozhodovania o trovách (súdneho) konania vrátane výnimiek sa neposudzujú za každé štádium konania osobitne (III. ÚS 84/2013).

Preskúmaním danej veci ústavný súd dospel k záveru, že rovnako ako v predchádzajúcom prípade je potrebné aj túto sťažnosť sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci bolo plne realizované základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože najvyšší súd rozhodol v zmysle platnej právnej úpravy rešpektujúc pritom zásady rozhodovania o trovách konania. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil existenciu okolností nasvedčujúcich tomu, že by napadnutú časť rozhodnutia najvyššieho súdu bolo možné považovať za svojvoľnú alebo zjavne neodôvodnenú, resp. za takú, ktorá by popierala zmysel práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, a teda z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery rozhodnutia najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil ani žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali porušenie základného práva sťažovateľky na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, pretože vychádzajúc z obsahu tohto práva sťažovateľke zo strany konajúceho súdu nebolo žiadnym spôsobom zabránené predložiť svoju argumentáciu v predmetnom konaní (v podrobnostiach pozri uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 520/2013-10 zo 7. augusta 2013).

Na základe uvedeného preto ústavný sťažnosť ako celok odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Z tohto dôvodu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch uplatnených sťažovateľkou v sťažnosti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že ako oprávnenej, tak aj všeobecným súdom konajúcim v jej exekučných veciach je známa stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu, nielen pokiaľ ide o problematiku zastavenia exekučných konaní, ale aj prerušenia týchto konaní pre účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie. V okolnostiach daného prípadu sa k tejto problematike vyjadril ústavný súd v uznesení č. k. I. ÚS 363/2013-16 z 5. júna 2013.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2014